

Parlament del graduat Héctor Hermida Rivera

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2015**

Barcelona, 4 de juliol del 2015

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Abans d'iniciar aquest breu discurs, deixeu-me que us agraeixi de tot cor que m'hagueu concedit l'honor de parlar en nom de tots vosaltres. Poder representar un grup de persones tan gran i tan formades no ha estat només un immens plaer, sinó també un repte increïble. Ja d'entrada: gràcies.

Estimats politòlegs, humanistes, traductors i intèrprets i lingüistes:

Avui, tanquem un projecte que vam iniciar ara fa quatre anys. Avui, posem punt final a una gran etapa de les nostres vides, alhora que se'ns obren nous camins. I en aquests nous camins, és necessari que no oblidem per què vam triar els nostres estudis. I és que, en efecte, tots nosaltres tenim una vocació comuna: fer la vida d'aquells qui ens envolten una mica millor. Una vida més lliure. Una vida més pròspera. Una vida més rica. Una vida més justa. I, per damunt de tot, una vida amb més esperança.

Tots nosaltres, des de la nostra rica diversitat de pensament, tenim la voluntat, la capacitat i l'obligació moral de crear una societat més diversa. Perquè nosaltres, més que ningú, sabem que la veritat objectiva no és res més que l'agregació d'opinions plurals i informades. No hem d'oblidar mai que, fem el que fem i pensem com pensem, fer d'aquest món un món més habitable ha de ser sempre el nostre objectiu primordial.

És moment de començar a posar en pràctica els coneixements apresos. Però aquest és també un bon moment per agrair profundament a aquells qui ens han transmès el seu coneixement la tasca realitzada. Professors, professores: la vostra dedicació és essencial. Sense vosaltres, no hi ha transmissió de coneixement. I sense transmissió de coneixement, no pot haver-hi una societat més rica. Vosaltres, que cada dia us lleveu per tal d'ensenyar-nos allò que ja sabeu i allò que descobriu, no oblideu mai que sou fonamentals i que us necessitem.

En un dia tan assenyalat com avui, he de referir-me necessàriament al col·lectiu de pares, mares, avis, àvies, germans i germanes que ens heu suportat en els pitjors moments d'estrès. Siguem francs: en aquests quatre anys, hem après idees que no oblidarem, hem fet amics que no deixarem i hem viscut experiències que sempre ens acompanyaran. Però també hem patit, hem suat i ens hem esforçat per donar el millor de nosaltres mateixos. I en aquesta dura tasca, vosaltres –pares, mares, germans, germanes, avis i àvies– heu fet de suport i ens heu aguantat plors, queixes i cares llargues. A tots vosaltres: moltíssimes gràcies.

Les parets on avui ens reunim per última vegada han vist com ens hem convertit en adults formats. Ens han vist créixer. Ens han vist aprendre. I han vist com ens divertíem. La institució que ens ha acollit durant aquests quatre anys ens ha brindat experiències úniques i inoblidables. És per això que estic convençut que la Pompeu Fabra sempre romandrà al cor de tots aquells que avui ens graduem: sempre serà el punt de partida de la nostra edat adulta. Una edat adulta que, de fet, tot just comença.

I a partir d'ara, què? Companys i companyes, amics i amigues: ens depari el que ens depari el futur, estic convençut que l'etapa que tot just encetem serà una etapa emocionant, excitant i formidable. Alguns de vosaltres iniciem ja la vostra intensa vida laboral –en partits, en institucions, en organitzacions i en empreses–; d'altres hem decidit continuar estudiant i formant-nos. Se'm fa difícil imaginar què vindrà després, perquè, amb tot, encara ens queda un llarg camí per recórrer. Però si en aquest camí les nostres vides es creuen novament, tinguem-ho clar: que sigui per cooperar, per créixer, per compartir i, per què no, per recordar el temps viscut en aquesta màgica facultat.

En resum, avui tanquem una etapa per obrir-ne una de nova. Avui, recollim el darrer fruit de la nostra vida universitària, però el primer de la nostra vida adulta: el títol de graduats. I us recordo a tots i a totes que heu de fer-ne un bon ús. Però pensem com pensem, anem on anem i arribem on arribem, només us puc desitjar, tant a vosaltres com a mi: “que tinguem sort”

Moltíssimes gràcies, moltíssima sort i..., a reveure, companys!

